lelse for deres Patienter, og som giver sine Forskrifter paa en ufølsom og sanvittighedsløs Maade. Ikke Brug for de Læger, der tror, at de frem for alt skal holde paa deres Værdighed og søge at faa store Honorarer, hvor de saa end kommer! Skulde der ikke være Brug for flere Læger netop i vor Tid, da Kendskaben til den menneskelige Anatomi og Fysiologi har vist os Vej til en Mangfoldighed af Maader, hvorved Sygdomme kan angribes og bortjages. Det lyder bagvendt, fordi nu har Videnskaben paavist de Baziller, der er Aarsag til mange smitsomme Sygdomme. Nu kender man Fjenden i de fleste Sygdomme, og man har fundet Midler til at angribe den i dens eget Land og med Vaaben, den ikke kan modstaa. Man trænger i vor Tid til ærlige Læger, der har en grundig Kendskab til det menneskelige Legeme, og som fuldtud er fortrolige med Videnskabens Metoder og Midler. Man bryder sig ikke om dem, der er udygtige; men man indbyder og hædrer dem, som er i Stand til at yde den bedst mulige Hjælp.

Det samme gælder paa Lovvæsenets Omraade. Lommeprokuratoren eller Lovtrækkeren maa give Plads for den ærlige Sagfører. Det bliver ikke længere anset for noget stort at forvandske Loven; men nu kræver man streng Retfærdighed. Fremtidens Sagførere vil ikke alene gøre deres Gerning i Retssalen; men allerede, før Sagen kommer saa vidt, vil de forsøge at bringe Enighed til Veje, og i mange Tilfælde vil det lykkes for dem, saa Dommer og Jury vil slet ikke blive adspurgt. I alle civiliserede Lande vil Juristerne blive Lovgivere. Sværdet maa give Plads for den grønne Gren. Det tyvende Aarhundredes Fordring vil blive, at Retfærdigheden først og fremmest skal ske Fyldest. Uddannede og sandhedskærlige Jurister og Sagførere kan hjælpe til, at denne Tanke kan blive virkeliggjort. Og de vil gøre det; thi den, der kender, hvad Retfærdighed er, vil blive dens Forsvarer. (Mere.)

„Church Extension" igen.

I sidste Nr. af Danskeren var der en Opfordring til at hjælpe vor Indre Missions Menighed i Green Bay til at bygge Kirke. Denne Opfordring vilde jeg gerne støtte, enten man saa gør det paa den Maade, jeg mener at det skulde gøres, eller ikke.

For saadanne Kirkebygninger paa Missionsmarken er nødvendige.

Paa Steder kan Arbejdet staa og falde med dem. Mange Steder kunde man samle langt flere Folk, naar man havde en Kirke, end naar man ingen har; naar man har en Kirke, der i Størrelse og Skønhed svarer til andre Kirker omkring i Byen, end naar man har en lille og uanseelig Kirke; naar man har en godt beliggende Kirke, end en, som ligger i en Afkrog.

Den prægtige Kirke i Denver gør sikkert sit til Arbejdets Fremgang der. Og en af vore Præster i Sioux Citty sagde til mig, at der kunde samles mange flere af vort Folk til Gudstjeneste, om deres Kirke var bedre beliggende.

Det kan ikke hjælpe, man faar tage Folk hvor de staar.

Hvem Guds Ord mellem vor Fædrekirkes Skikke og i vort Modersmaal har faaet Tag i, de gaar ikke saa let andet Sted hen, naar de kan komme til vore egne Gudstjenester, selv om de kun holdes i et privat Hus ii Byen, eller en Søndag i en Sektkirke.

Men der er mange svage rundt omkring, hvem Guds Ord kun har lidt Tag i. Og de gaar hellere til en stor og smuk Sektkirke, med mange Folk i og god Musik, naar de forstaar lidt Engelsk, end til en lille Forsamling i et beskedent Rum mellem deres egne. Og de gaar hellere til en stor og velfyldt norsk eller svensk luthersk Kirke, end til deres egne Gudstjenester under uanseelige Forhold.

Saa kan man lade dem gaa, kan der siges. Men saa kommer vi til at lade mange gaa. Og vi kommer ikke til Guds Rige, uden at Guds Rige kommer til os. Og vil vi fiske, maa vi have Fiskeredskaber, som duer til at fange Fiskene med. Derfor lad os kun hjælpe dem i Green Bay, som vi inden for et kort Tidsrum har hjulpet i California, Harlan, Denver og maaske flere Steder.

Men saa var der Maaden, der skulde hjælpes paa, og saa kommer vi til det, som her igen skulde frem:

„Church Extension".

Vort Folk har som Folk betragtet den Dyd, at det ikke gerne tager Gaver, naar det kan hjælpe sig selv. Saadan er Enkeltmand som Regel stillet. Den samme gælder Kirkefolket paa en Plads.

Mangen een har vist i sit stille Sind kviet sig ved, at der skulle tigges til dem, for at de kunde faa en Kirke. De ved, at Kirkerne rundt omkring har Folk som bor der, selv betalt og har maaske nok at gøre med at holde deres eget og Samfunds-Arbejderne i Gang.

Skal de nu nedværdige sig til at paakalde andres Godgørenhed for at faa en Kirke — kan vi ikke hjælpe os selv? Saadan har vist mangen brav Mand og Kvinde tænkt. Men der synes ingen anden Udvej end at bede andre om at hjælpe. Selv har man ikke Penge nok til at bygge for, selv om man strækker sig saa vidt, man kan. Laane kan man kun til høje Renter, hvis man idet hele taget kan laane. Og faa har man den Mortgage svævende over Hovedet, eller liggende som en løs Grund under Kirken — og Gæld og Renter vil holde mange borte fra en Menighed. Altsaa stiller Sagen sig saaledes under vore nærværende Forhold i vort Samfund: enten bede andre om at hjælpe eller ingen Kirke.

Men her kommer Church Extension ind som et Middel til at hjælpe sig selv. Det kan afhjælpe det forhaanden værende Krav. Man vil nok laane de manglende Penge til at bygge Kirke for, naar det ikke var, fordi man skal give Mortgage eller Notes, som kan „forecloses" eller blive betalbare naar som helst, og for de høje Renters Skyld.

Men paa den Maade, som man ønsker det og har Brug for det, kan Church Extension laane Penge ud. Det vil ogsaa laane Penge ud paa Mortgage i Ejendommen. Men denne Mortgage vil ifl. Sagens Natur ikke blive „foreclosed" saalænge der er Brug for Kirken paa Stedet. Church Extension vil kunne nøjes med 1 eller ½ Procent Rente. Blot saa meget, som der kræves til at skaffe de retslige Dokumenter i Orden og til Korrespondance.

Saa gør man nu først, hvad man kan paa et Sted, for at skaffe de fornødne Penge til Vejs til at bygge Kirke. Resten laaner man af Church Extension. Saa hviler man sig fra Taget, man har taget, til man kan tage et nyt, holder en Basar engang imellem til Fordel for Kirkegælden.

Mortgagen truer ikke, Renterne trykker ikke, hvad der betales gaar af paa Hovedsummen, og inden man rigtig ved af det, er Gælden betalt, og saa staar Kirken der, som man selv har købt og selv har betalt — som andre har gjort med deres Kirke, og det var jo det, man gerne vilde.

Ja, det kan nu altsammen være „allright" og rigtignok. Men vi har jo ingen Church Extension Fund og som Følge deraf ingen Penge deri, som Folk kan faa til at bygge Kirker for.

Det vigtigste i denne Indvending er, at vi har ingen Penge, som Folk kan faa til at bygge Kirke for. Men det er jo just, hvad vi har. Vi har Pengene, og vi bruger dem til at bygge Kirker for vort Folk rundt omkring paa Missionsmarken, hvor man har bedet os derom. Saa praktisk set har vi Church Extension Fund, og Church Extension Funds Arbejde i fuld Gang iblandt os — ligesom de fleste andre Kirkesamfund herovre.

Forskellen er bare den, at Church Extension-Arbejdet med at udbrede Kirkebygningen, koster os fire, ti eller tyve Gange saa meget, som det koster mange andre Kirkesamfund. Og det er nu i Grunden ærgerligt. For der er en anden Ejendommelighed ved os Danske — foruden den ovennævnte — som vi har taget med os hjemme fra, og det er, at vi vender gerne en Dollar et Par Gange i Haanden, inden vi giver den ud. Og det er nu ogsaa godt nok ved somme Lejligheder.

Men som Følge heraf giver vi ikke fem, ti eller tyve Dollars ud, for det, vi kan faa for een, hvis vi selv kan hjælpe det.

Men det er akkurat hvad vi har gjort i denne Church Extension Sag, og vil blive ved at gøre, hvis vi bliver ved i samme Spor. Hvorledes det da? Jo, for at blive ved de ovennævnte Tilfælde — vi hjælper dem i California, i Denver, i Harlan osv. og vil nu hjælpe dem i Green Bay til at bygge Kirke.

Havde vi for længe siden — for denne Sag, skal have været offentlig paa Tale af og til i en 14 a 15 Aar — oprettet et Church Extension Fund med tilhørende Komite derfor, saa kunde man i Denver have laant af dette Fund; betalt det, og Summen, blevet udlaant igen til Harlan, betalt og gaaet til California — og saa havde vi nu maaske ikke behøvet at samle ind paa ny til Green Bay. Summa Sumarum: den, der har givet 1 Doller til hver af disse fire Steder, har købt for 4 Dollars, hvad han kunde have købt for 1. „There you are" — Men vi har jo nu ingen Church Extension Komite eller Fond, saa Green Bay kan ikke laane deraf og er jo saa hensyn til den samme pinlige Udvej, som hidindtil.

Men de behøvede ikke at være det. Hvorfor kan man ikke paa forestaaende Aarsmøde tage følgende Emne op til Forhandling: „Iowa Kreds henstiller til Aarsmødets Overvejelse, om det ikke er paa Tide, at vi i Samfundet faar oprettet et „Church Extension Fund?" Dette Forhandlingsemne indsendtes til Aarsmødet i Greenville i 1914. (Se D. L. Kirkeblad 1914 S. 224). Men det kom ikke til Forhandling.

Og vi indsender det nu igen til Samfundets Formand som Forhandlings-Emne til kommende Aarsmøde.

Man kan jo saa bare tage det op til Forhandling og nedsætte en Church Extension Funds Komite. Denne Komite kan saa gentage Opraabet om Hjælp til Kirkebygningen i Green Bay — de kære Folk der faar den Sum, der kommer ind, eller hvad de behøver, som Laan i Stedet for som Gave, hvad de sikkert meget hellere vil — saa har vi Sagen i Gang. Ja, men saa skal vi til at samle ind til Church Extension Fund, og vi har nok at samle ind til endda.

Men Sagen er, vi kommer ikke uden om det. Man mangler en Kirke paa en Plads, kan ikke hjælpe sig selv, og saa kommer der et Opraab om Hjælp — og man hjælper. Hvad Forskel er der saa paa, om Opraabet kommer fra en Church Extension Komite eller direkte fra vedkommende Plads; eller paa, at Pengene gaar direkte til den lokale Menighed, eller til Church Extention Fund — andet end, at er de gaaet til den lokale Plads, saa bliver de der, gaar de til Church Extensions Fund, saa kommer de tilbage og kan gøre Gavn andre Steder.

Vi har, som dansk lutherske Kirke mange Arbejder at holde i Gang, Skoler, Missioner og Barmhjertighedsanstalter, og Gud ske Tak for dem og det, for det er saligere at give end at tage.

Men vort dansk amerikanske Kirkefolk er som det danske Folk, ikke noget rigt Folk, skønt vi heller ikke er fattige. Men vi kan nok have nødig at spare og omgaaes økonomisk med, hvad vi har at give ogsaa til kirkelige Foretagender.

Men økonomisk er det ikke, naar vi giver 4 Dollars ud for, hvad vi kan faa for een.

Opretter vi nu en Komite for Church Extention Fund, og udreter ved et saadant Fund for 1 Dollar, hvad vi ellers vilde bruge 4 til, saa sparer vi de 3 til de andre Ting, Skoler, Missioner osv.

Og det kan nok gøres nødigt, om vi ellers ikke skal komme i Gæld igen, efter at vi saa haardt har prøvet paa at komme ud af den.

Chr. Falck.

Blade af Livets Bog.

(Af X.)

De gamle Grækere havde mange Ideer, som, omfatte i Digtning, kunde tage sig ikke saa lidt smurrige ud. Men i Reglen vil man ved nærmere Eftersyn finde, at der „er noget i det".

Der fortaltes saaledes om et Slags Slangeuhyre i Lernas Sumpe nær ved Argos, som var udrustet med en hel Mængde Hoveder, hvis Antal angives at have været fra en halv Snes op til hundrede. Det midterste Hoved var udødeligt. Hvis derimod eet af de andre huggedes af, vokste der straks et nyt ud paa Halsen. Herkules huggede samtlige Hoveder af, idet en Medhjælper holdt en Fakkel til Stumperne, for ved Svidning at hindre videre Fremvækst.

Imidlertid findes der i ferskt,stillestaaende Vand et lille, virkeligt, levende Uhyre, der efter hint Fabeldyr bærer Navnet Hydra. Det er et Bløddyr, hvis hele Legeme ikke er mere end en Kvart Tomme i Længde. I Legemets ene Ende findes der et Sugeapparat, hvormed Dyret holder sig fast til Rødder, Kviste, Straa og lignende, medens Munden er anbragt i modsatte Ende, omgivet af en Del slangelignende Fangearme, som kan sammentrækkes og udstrækkes efter Behag. Disse Arme, fra fem til et Dusin i Antal, tjener til at bjerge Føden med. Leve vil vi jo, som bekendt, alle.

Mærkeligt ved Hydraen er nu, at den formerer sig ved, at der skyde smaa Knopper frem paa dens Legeme; hvilke Knopper om føje Tid udrustes med Fangearme og inden længe løsnes fra Moderdyret som et fuldt udrustet nyt Individ.

Men endnu mærkeligere er dog det Faktum, at hvis man med en Kniv deler Hydraens Legeme i flere Skiver, idet man altsaa skærer paa tværs, vil hver af disse Skiver inden længe være vokset til et nyt Dyr. Paa samme Maade hvis man skærer Dyret paa langs, i Strimler, vil hver Strimmel udvikles til en fuldfærdig Hydra. — Det er saaledes umuligt at tage fejl. You can't miss it.

Hvor heldigt er det dog alligevel ikke, at Hydraen er saa lille! Sært, at Dyret var paa Størrelse med en Elefant!

Det er vel sagtens under Indflydelse af saadan barnlig Fantasi eller maaske en Taar for meget over Tørsten, at en af Fortidens Grækere har undfanget Ideen om Uhyret i Lernas Sumpe.

* * *

Det dyreste Blad, Deres Ærbødige nogen Sinde har subskriberet paa, var et lille eet, som absolut vilde fremad, men som fra Fødselen af var forudbestemt til at gaa tilbage. Det kostede en god amerikansk Dollar for en fem seks Numre.

Om Pengene da ikke gaves igen? — Nej, det var justement det rentable ved Foretagendet: Pengene gaves ikke igen.

* * *

De gamle Mure.

(Ved Kolding Slotsruin.)

Saa mange, lange Aar randt ud,
Siden disse Mure rejstes.
Saa meget Vand er løbet til Fjords,
Siden Gildekransen hejstes.

Bygmestrens Bene smuldred længst,
Gleymt er hans sidste Leje.
Endnu hans Hænders Værk er til —
Saalunde er Skæbnens Veje.

Ved disse Mure stod jeg som Barn,
Det er længe, længe siden;
De talte til een med stærke Ord
Om Fortids Stormagt og Viden.

Ved disse Mure jeg atter staar,
End er det de samme Stene;
Men jeg er ikke den samme mer,
Graanet er jeg — og ene.

Graanet og højet skuer jeg
Mangen en Barndomsscene.
Der staar Kæmpen paa Borgens Taarn,
Ogsaa han var længe alene.

Hvis han havde Mund og levende Røst,
Hvad kunde han ikke udsige!
Han saa de Fortids Riddersmænd
Uddrage til Kampleg og Krige.

Han har set under Hornets Klang
De vaklige Hingste pranse,
Hjælmbuske svaje i Morgensol
Og Hundekoblene danse.

Han har set dem komme med Sejr,
Set dem komme med Bytte —
Men ogsaa set dem som slagne Mænd,
Glade for Skindet at hytte.

Han har set fra sin høje Hald
Brandfaklen stikkes til Borgen,
Set og fulgt dem, de danske Mænd,
Baade i Glæden og Sorgen.

Mens han stod der, er Slægt paa Slægt
Fremstaaet og atter forsvunden.
Oldtid veksled' med Nytid om
Kongetiden er runden.

Byen har strakt sine Snore ud,
Knap man den mer kan kende.
Kun her ved Slottets Mure graa
Ved man hvorhen sig at vende.

Farvel da, du gamle Hannibal,
Staa stø paa din ensomme Vare.
Mens der vaages i Danmarks Land,
Er Folket værnet mod Fare.

* * *

Det er en Ære at overse Fornærmelse, siger den vise.

Ja, det var nu hans Anskuelse for længe siden. Men i vore Dage? Hvad synes Folk som flest om en saadan Lære?

Er vi tilbøjelige til at lægge os den vises Ord paa Hjerte og indrette os derefter?

Du kan jo, Læser, stille dig selv dette Spørgsmaal — deri kan der i hvert Fald intet forkert være.

Ja, ja, tænker du, det Ord har jeg ganske vist ikke lagt Mærke til før. For man kan jo stundom læse noget, som man ikke husker ret længe.

Rigtigt. — Og i Grunden er det vist kun det, man forstaar, der egentlig lader sig huske.

Og nu skal jeg sige dig noget. Æren, der ligger i at overse Fornærmelse, forstaar og paaskønner man først, naar man har prøvet Kunststykket.

Det er sandt, der gives døde, dorske Sjæle, der overhovedet ikke kan fornærmes. De kan hverken se eller overse noget i den Retning. Altsaa har Ordet slet ikke Ærinde til dem.

Nej, men hvo, der besidder Æresfølelse, Evne til Selvkritik og Selvrespekt, kan nok fornærmes og føle Fornærmelsen som Dolkestik — sviende dybt i Sjælen. Naar nu saadanne møder hint Ord og gør derefter, da betyder det noget. For da bliver Ordet forstaaet — og husket.

Ak, hvor sjældent man ser dette store Kunststykke udøvet!

Bittert Ord svares med bittert Ord. Det haanende Blik betales med et dito (og helst 5 Procent Renter!) Onde Hentydninger godtgøres med samme klingende Mønt. Spydige Bemærkninger indløses med Noter af samme Skuffe. Sarkastiske Glofer gives for Lidlæg af lignende Nævning.

Og alt dette (hvor sørgeligt!) af dem, der nævner sig med Kristi Navn, og over hvem hans høje Navn er nævnet.

Ikke affærdet, men skærpet lød hans Gengivelse af den vises Ide, naar han sagde: „Elsker eders Fjender! Velsigner dem, der bander over eder!"

Disse Ord gentages Gang paa Gang i Kirken — teoretisk, belærende. Men mon virkelig de Kristne er blevet saa tilkørte i Teorien, at Livets Praksis deraf har tabt sin Betydning?

For da ser det alligevel fort ud, idet jo Praksis er den mest betydende og betydningsfulde Del af de to.

— —

Men vent nu et Øjeblik.

Hvad mente Mesteren, naar han paa Peters Spørgsmaal om Antallet af Gange, man skulde være rede til at tilgive den angrende, angav Tallet „70 Gange 7 Gange—"?

Er den egentlige Mening deri, at hvis man uden videre tilgiver altfor ofte, kan det slaa over og virke i modsat Retning, saa det bliver en Vanære?

Kan man ved at overskride et stort Antal Gange udsætte sig for at blive et Faar og et Fæ, et Nummer Nix, hvem intet bider paa?

Eller har Herrens Ord den Betydning, at ligesom syv er det hellige, fuldkomne Tal, er 70 Gange 7 et Udtryk for det højeste, for Menneskets opnaaelige — saa at man maa naa til det Punkt, hvor Selvet har mistet sin Vægt, saa man ikke mere lever sig selv, sit eget, men hans Liv, der døde og opstod for os?

490 Gange at tilgive den fejlende, snublende. Og saa fremdeles. Thi Meningen kan ikke være, at man ikke skulde være rede til ogsaa at tilgive den 491. Gang med — vel?

160 ACRES — fem Mil fra Thief River Falls, omtrent Halvdelen opdyrket, 28 Acres tilsaaet med Vinterrug og Timothy. Godt 2-Værelsers Hus. Stald til 30 Kreaturer. Maskin-Skur osv. Særdeles billigt til $45.00 pr. Acre, og paa Vilkaar, der passer Køberen. Er nu udlejet, men kan faas straks. Dette er den bedste Lejlighed for en Mand med lidt Penge.

160 ACRES, aaben Prærie med nogen Smaaskov, godt drænet og udmærket Jord, fem Mil fra By. $25.00 pr. Acre med $500.00 udbetalt. Lige derved en halv Section til Leje for Part af Afgrøden, 110 Acres opdyrbet; godt lille Hus og Stald; godt Vand.

160 ACRES, — otte Mil vest for Mahnomen; hvis solgt hurtigt da $47.50 pr. Acre paa Vilkaar efter Køberens Ønske. — Overdragelse straks; godt nyt Hus; god Stald, "granery" osv.

Nogle faa Kvart-Sectioner til $15.00 pr. Acre, 6 til 10 Mil fra Jernbaneby. Jeg køber og sælger, men køber kun under gangbar Pris, saa jeg kan altid sælge billigere end andre.

JOHN BRATRUD,
Thief River Falls, — Minnesota.

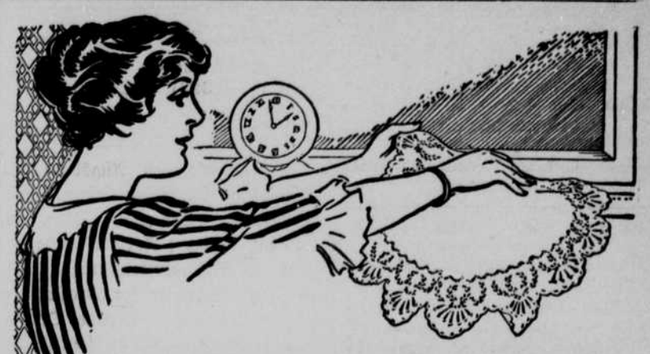

ALMOST every housewife owns some very fine laces, linens, draperies, etc., which she uses only on "state" occasions.

Wash them with Ivory Soap and you need not hesitate to use them as often as you wish. Ivory is so pure and mild that it will injure nothing that water itself will not harm. Its quality is in keeping with the choicest fabrics. That is why it washes them so safely and so beautifully.

IVORY SOAP . . . IT FLOATS

Til Konfirmationen.

Naar De skal vælge Konfirmations-Gaver, da glem kke den smukke og i alle Henseender for Anledningen passende Gavebog

„Ved Skillevejen".

Denne Bog indeholder originale Bidrag af Pastor C. Skovgaard-Petersen, Past. Olf. Ricard, Prof. P. S. Vig og andre. Den er særdeles smukt udstyret. Særskilt Udgave for Drenge og for Piger.

Enkeltprisen er 50 Cents. Specielle Partipriser opgives paa Forlangende.

Dan. Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

FIRE NYE BØGER.

G. A. Olser: En Skotte.
Historien om John Knox, Skotlands Reformator. En saa livlig Skildring, at den fængsler som nogen Roman, og dog historisk tro og korrekt. 216 Sider. Smukt indbundet. ..... Pris $1.00.

„Assessor Vilhelm": Paradisets Have.
De unge Hjem tilegnet. Udgivet af Gunnar Engberg, smukt indbundet. ..... Pris 60

Chr. Ludwigs: Salme og Sang.
Den danske Salmebog og danske Salmedigtere. 112 Sider. I Omslag. ..... Pris .60

J. M. Ch. Winther: De sidste ti Aar i Japan.
96 store Sider. I Omslag ..... Pris .30

Danish Luth. Publishing House,
Blair, Nebraska.

Ny dansk Læsebog.

1ste Del af Ny Dansk Læsebog foreligger nu færdig. Den er paa 64 Sider trykt med Dels latinske og Dels gotiske Typper i flere Størrelser. Pris kartonneret, 25 Cents.

Af Bogens Forord hidsættes følgende:

Første Del af „Ny Dansk Læsebog" er bestemt til at bruges baade i den danske Hverdagsskole og i Søndagsskolen. Vi har savnet en saadan Bog haardt. Hidtil har man sprunget lige fra A B C til Katekismus og Bibelhistorie; det turde være for langt et Spring for de fleste Smaabørn. Men her er en Læsebog, som netop er afpasset for den Periode i Undervisningen, som ligger mellem Begyndelsen og den vanskeligere Læsnnig. Lad den nu blive brugt her, og Komiteen er vis paa, at det vil vise sig, at Bogen vil gøre god Tjeneste.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebraska.

DRENGE OG DRENGE.

Skildringer fra Missionsmarken. Med Illustrationer. Oversat af Karen Ræder. Ind. 50 Cents.

Det er en Bog, som sikkert vil fremme Missionskærligheden blandt de unge. Den fører os rundt til Verdens forskelligste Egne og fortæller saa friskt om Drengenes Kaar derude — om sorte Negerdrenge — brune Araberdrenge — Drenge i Indien, paa Ceylon, i Kina, Japan og paa Amerikas Prærier — om deres Lege, deres Evner, deres Lyst og deres Savn. — Bogen har mange friske Billeder og vil være en god Gave til Arbejdere i Søndagsskole og Ungdomsafdeling, men først og sidst til — Drenge. (Dansk Missionsblad).

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.